

ning og Ladning af Skibe. Efter Fleertallet skal det være tilladt alle Skibe paa Søns og Helligdage at foretage, hvad der er fornødent til Losning og Ladning, medens mit Ændringsforslag gaaer ud paa, at det skal, som efter Anordningen af 1845, kun være tilladt Skibe, der bestinde sig i Nødhavn, og Dampskibe samt andre Skibe, naar de kun kunne løsse paa aaben Plads, under Indflydelse af bestemt Veir og Wind, og det mener jeg, er tilstrækkeligt begrundet ved den Tanke, der er realiseret igjennem Udkastet, idet det kun gaaer ud paa at optage som Undtagelse, hvad der er absolut fornødent. Denne Nødvendighed er tilstede med Hensyn til Skibe, der ere i Nødhavn, og ligeledes for Dampskibe, af en Grund, der frembyder sig af sig selv, og ligger deri, at der paa Grund af Communicationsforholdene maa finde en bestemt Afgang Sted. Denne Grund er ikke tilstede med Hensyn til de øvrige Skibe, og jeg troer, at man vil gjøre et bestemt Brud paa Conseqventsen i Lovforslaget, hvis man gaaer ind paa Udvalgets Fleertals Indstilling, idet man derved vil tilvejebringe et Forhold, hvorved netop det forstyrres, som man har anset det at være for Lovgivningens Pligt at tilvejebringe. En Grundring skal jeg føie hertil, som vel ikke er ganske afgjørende, men dog af nogen Betydning. Det er, at fastholder man i Lovudkastet, at Losning og Ladning skulle uden videre staae aaben Søns og Helligdage, paalægges man ogsaa derved Toldopsynet en Forpligtelse til at være tilstede, og det vil være et Spørgsmaal, om Rigsdagen uden videre skulde her kunne give Bestemmelser, som nødvendiggjorde en Indskriden fra Toldvæsenets Side paa Søns og Helligdage, medens disse Embedsmænd hidtil ikke have havt nogen Forpligtelse i saa Henseende, naar der ikke var en bestemt Forfrist desangaaende, hvilket formentlig gjælder med Hensyn til Dampskibe, som have Afgang til at løsse paa disse Dage.

Der er af en æret Rigsdagsmand fra Bornholm, som sidder i Nærheden af mig (Sonne), stillet det Ændringsforslag, at der efter „Kornmøller“ indskydes „saavel som andre Veirmøller.“ Jeg troer paa Udvalgets Begne at kunne holde mig til hvad den høitærede Justitsminister har anført med Hensyn dertil. Han yttrede,

at det var en Grund, der ikke behøvede nogen Udvikling, hvorfor Anordningen af 1845 har undtaget netop Kornmøller, og den ligger vistnok ogsaa saare nær. Den ligger ikke alene deri, at de ikke kunne udøve deres Næringsbrug uden under Medvirkning af Winden, men ogsaa i Hensyn til det Materiale, der forarbejdes. At udstrække Undtagelsen til andre Veirmøller, vil vistnok ikke være hensigtsmæssigt. Naar den ærede Rigsdagsmand har anført, at Lovbestemmelsen ikke bliver overholdt paa Bornholm, saa staaer denne Omstændighed ikke i Forbindelse med Lovudkastet, og jeg troer, at Bedkommende i alt Fald kunne søge deres Besværgelse deri, at, har det ikke været overholdt under den ældre Lovgivning, vil det muligt heller ikke stee i Fremtiden. Men saaledes, som Ændringsforslaget nu er, idet der kun er Tale om Veirmøller, vil derunder ogsaa indbefattes Oliemøller, der drives ved Wind, og det er sikkert rigtigt at holde fast ved, hvad der er foreslaaet af Udvalget.

Sonne: Den ærede Rigsdagsmand fra Færøerne (N. Winther), som alt flere Gange har givet Thinget Leilighed til at lære at kjende hans interessante Anskuelser, har ogsaa idag villet give mig en offentlig Belæring. Jeg maa dog tilstaae, at jeg for min Deel ikke er bleven videre belært deraf. Han fortalte en Historie om en Kobbersmed, som begyndte at arbejde tidligt om Morgenens; — ja, jeg indrømmer, at det var godt, om Alle gjorde det Samme; han fortalte endvidere, at det forstyrrede en anden Mand, som boede overfor ham, og at denne Mand flere Gange — om jeg huffer ret — havde anmodet Kobbersmeden om at holde op paa den Tid, han forrettede sin Andagt. Jeg vil nu gjerne troe, at dersom alle Folk, saaledes som denne Kobbersmed, toge fat og hamrede løs, medens Gudstjenesten varer, — og nogen anden Tid er her ikke Tale om, — saa vilde dette idetmindste efter min Mening være høist usømmeligt og Noget, der burde forbydes; men jeg har imidlertid saa god Tro til Folkets „sunde Sands og Tact for det Sømmelige“, — som det i Udvalgsbetænkningen er sagt —, at jeg ikke troer, at Saadant ofte, rimeligviis slet ikke, vil blive Tilfældet, saa at det vistnok turde være overflødig